Missionstidning för Finland.

„Mörker öfwertäcker jorden och mörkhet folken, men öfwer dig uppgår Herren och hans härlighet skall synas öfwer dig". Es. 60, 2.

„Fördenskull skall jag prisa dig ibland hedningarna". — „Hedningarna skola ärc. Gud för barmhertighetens skull". Rom. 15. 9.

N:o 3. 58 årgång.
Mars. Utgifwes på föranstaltande af Finska Missionssällskapet 1916.

Tro och hopp i wårt missionsarbete.

Ebr. 10: 22 och Ebr. 6: 19.

(Hälsningstal wid missionsmötet i Helsingfors 25. 1. 1916.)

Den kristnes lif har ofta blifwit förliknadt wid skeppets färd på ett stormigt haf. Wi färdas här på tidens wåg och sträfwa öfwer detta jordelifs ocean till stranden där på andra sidan, till himmelens trygga hamn.

Likaledes färdas hela Herrens församling här emot ewigheten och emot Kristi tillkommelses dag. Stundom brusa sjöarna höga och det ser ut som om skeppet hölle på att sjunka. Men det går ej under. Det är starkt byggdt och wäl försedt. Herren själf står wid rodret.

I full troswishet borde för den skull färden fortsättas. Herren säger ju: „I klentrogna, hwarför ären I räddde." Men det oaktadt stundar det tider, då skeppet ej alls går framåt. Alla windar blåsa emot, dimma omhöljer synkretsen. Man ser ej kursen, man orkar ej framåt.

Då sänkes ankaret ned. Om det finner en fast punkt, hwarpå det kan hwila, då drifwes ej skeppet hit och dit af alla windar, då för ej strömmen det med sig. Det står stilla tills stormen lägger sig och dimman skingras. Då upplyftes ankaret och för fulla segel fortsättes färden.

Själens ankare, kyrkans ankare är det kristliga hoppet. Det är fast och säkert. Det når djupt, enda innanför förlåten. Där är nådatronen. Där är Jesus för oss, wår öfwerstepräst. Hans fullkomliga återlösningswerk är wår tillflykt äfwen i den onda dagen. Genom att fasthålla det skola wi blifwa beståndande. Hans förbön bewarar wår tro från att tröttas. Om än allt annat förswunne för wår syn, förblir

dock Herren Jesus och Hans hjärtelag oförändrade. „Om jag ock wandrar i dödsskuggans dal, fruktar jag intet ondt.”

Detta bör den missionerande församlingen i Finland noggrant betänka. Äfwen i detta arbete har man fått erfara både medwind och motwind. Under den tidigare perioden war det för det mesta motigt. Mycket långsamt war arbetets framskridande. Stundom syntes det t. o. m. swårt att bibehålla det ernådda. Men sedan blåste medgångens windar igen. Och medgångens dagar räckte en längre tid. Från början af detta århundrade hafwa missionens inkomster ökats år för år och arbetet har utwidgats. I trons tillförsikt har man seglat fram för fulla segel. I hemlandet uppbyggdes detta stora missionshus, i Ambolandet kastades ewangelii nät till nya stammar, ett nytt missionsfält öppnades i Kina, ogifta kwinnor sändes ut för att anwändas som lärarinnor och sjuksköterskor, missionsläkare började med sin werksamhet på wåra bägge missionsfält. Gud gaf lycka och medgång åt wåra förehafwanden.

Men nu har åter motgångens windar blåst i många år. På missionsfälten, särskildt i Kina, hafwa yppats stora swårigheter, hwilka till och med ledt till några arbetares afgång. Genom sjukdom och död hafwa leden glesnat. Tillgångarna hafwa minskats.

Tillwäxten af inkomsterna har afstannat. Alla besparingar från bättre dagar hafwa redan blifwit anwända. Försiktigt måste skeppet fortsätta sin färd. Synkretsen är omhöljd i dimma. Wärlden är i födslosmärtor, och wi weta icke hwad komma skall. Endast det weta wi, att på wårt missionsfält i Afrika längtas det ifrigt, andra längta att komma hem för hwila, andra längta att få till hjälp nya arbetskrafter, på det arbetet ej må ligga nere i brist på arbetare. Hungersnöd och trångmål råda där såwäl bland wåra utsända som särskildt bland det swarta folket.

Och genom dimman se wi att det oöfwerskådliga folkhafwet i Kina rör sig oroligt, men det se wi ej, huru Herren will wälsigna och leda wåra arbetare därstädes: om Han bereder dem tillfälle till fortsatt arbete eller ej.

Under dylika tider är det wår sak att bida stilla. Wi skola ej tränga oss framåt genom dimma och mörker. Men wi få ej heller uppgifwa arbetet och falla i misströstan. Låtom oss kasta ankaret djupt ned! Guds ewiga nådesrådslut står fast. Kristi rike swiktar ej, går ej under. Korset på Golgata är en underpant på seger. Hedningarnas tider hålla på att fullbordas (Luk. 21: 24) och hedningarnas fullhet skall ingå (Rom. 11: 25). Ewangelium om riket skall predikas öfwer hela wärlden till wittnesbörd. För den skull kan wårt arbete ej upphöra om wi än måste för en tid stilla förbida. I sinom tid få wi åter rycka framåt.

Låtom oss blott se upp till Kristus. När Han öppnar wägen och gifwer medlen, då må wi i full förtröstan på Herren frimodigt gå framåt i arbetet. Men när det ser ut som om alla wägar wore stängda och tunga bekymmer trycka oss ner, låtom oss tränga oss närmare hans hjärta. Genom att inrotas i Honom få wi ny kraft.

Matti Tarkkanen.

Öppet bref

till Finska Missionssällskapets vänner och den kristna församlingens medlemmar i allmänhet.

Finska Missionssällskapet har tvenne missionsfält ute i hednavärlden. Å det första, i *Ambolandet*, begyntes arbetet år 1870. Hårdt har detta arbetsfält varit, mycket tålamod och tro har där kräfts. Till en början måste man färdas dit först med segelfartyg till Kapstaden, därifrån med ett annat till Walfishbay, därifrån cirka 800 km med oxvagnar. Nu hafva samfärdsmedlen betydligt förbättrats, men likväl är man ännu tvungen att begagna sig af oxspann på en cirka 500 km lång vägsträcka, hvilken resa tar i anspråk 3—4 veckor. Eljes också var nyrödjarens arbete svårt. Vildarnas språk måste inläras och utarbetas till skriftspråk. Med kärlek måste man först söka vinna det vilda folkets förtroende. Så räckte det 12 $^1/_2$ år, innan (år 1883) för första gången ett hedningsdop där kunde förrättas. Men arbetet, som redan kräft t. o. m. många människolif som offer på grund af klimatet och andra svårigheter, har dock äfven börjat bära frukt. En icke obetydlig litteratur på Ambospråket har uppstått. Utom annat hafva redan på våra missionärers, särskildt broder Martin Rautanens, föranstaltande utkommit Nya Testamentet och en betydlig del af Gamla Testamentet på *Oshindongaspråket*. Skolarbetet har man börjat ytterligare lägga sig vinn om, och i det syftet har år 1912 lärarseminariet i Onipa grundlagts. År 1911 fingo vi till stånd ett fullständigt sjukhus, vid hvilket en läkare med tvenne sjuksköterskors hjälp under år 1912 meddelade sjukvård åt 361 patienter (sjukvårdsdagarnas antal 5,203), samt dessutom gaf vid polikliniken hjälp i 5,826 fall. Också för evangelium hafva hjärtan öppnat sig, så att vi år 1913 hade där 2,873 personer, som lämnat hedendomen och anslutit sig till den kristna församlingen. Bland den folkstam, där det hufvudsakligast arbetats, nämligen i Ondonga, är hedendomens öfvervälde till stor del brutet. Också bland andra stammar, i Ongandjera, ukuambi och ukualuiri, dit

man de första tiderna fåfängt sträfvade att få insteg, har man nu redan fått stadigt fotfäste. Och många andra stammar, t. ex. Uukolonkari och Ombarantu, hafva gång efter annan hos de våra anhållit, att lärare måtte sändas äfven till dem. Sädesfälten hafva börjat mogna till skörd.

Vårt andra missionsfält blef år 1901 *Kina*, eller närmare sagdt, provinsen Hunans nordvästra del. Arbetet här utvecklades synnerligen raskt. År 1904 kunde de första dopen förrättas, och år 1914 steg församlingarnas folkmängd redan till 728 personer. Äfven till detta missionsfält har en missionsläkare kunnat sändas, ehuru vi tyvärr ännu icke hafva där något sjukhus. Det kristna skolarbetet har man verksamt lagt sig vinn om, så att där nu finnas 18 småskolor och 3 folkskolor med inalles 499 elever, dessutom en mellanskola med 43 elever och slutligen i Shekow ett prästseminarium — detta likväl tillsammans med 3 andra lutherska missionssällskap. Angående den litterära verksamheten må nämnas, att vår »Kristna lära» är öfversatt till kinesiska.

Detta vårt arbetes framgång har varit möjlig endast därigenom, att vi hafva varit i tillfälle att utsända flera missionsarbetare än förut, och icke blott män, utan äfven ogifta kvinnor, hvilkas uppgift i fråga om kvinnornas ledning och uppfostran till kristendomen är särskildt i Kina utomordentligt viktig och betydelsefull. Därför, mot att vi år 1895 hade 3 stationer och 2 bistationer med 7 manliga missionärer och 8 infödda lärare, hade vi 1914 å bägge missionsfälten inalles 12 hufvudstationer och 62 bistationer med 19 manliga och 17 ogifta kvinnliga missionärer samt 121 infödda medhjälpare.

Möjligheterna till vårt arbetes utveckling å hvartdera missionsfältet äro oanadt stora. Vi hafva redan häntydt därpå, att ännu många Ambostammar äro alldeles oberörda af evangelium. Vid årsmötet 1914 gaf vårt Sällskap den allmänna missionskonferensen i Syd-Afrika det löftet, att det är villigt att betrakta dessa stammar såsom tillhörande sitt missionsfält och att vidtaga med arbetet ibland dem, så snart tillfälle därtill gifves. Det finnes också flere missionsarbetare att ditsändas.

Likaså är vårt område i Kina så vidsträckt och folkrikt (kanske omkr. 2 $^1/_2$ miljoner innebyggare), att våra arbetares antal i stor mån borde ökas, på det att vi helst till vårt fälts viktigaste städer och köpingar kunde få något vittnesbörd om Kristus. Isynnerhet ungdomen är utomordentligt mottaglig. Med stor energi borde arbetet således äfven där fortsättas, isynnerhet nu, då man

vid Shekow-seminariet kan utbilda unga kineser till dugliga predikanter och församlingsledare.

Men beklagligtvis få vi icke för närvarande planlägga nya utvidgningar af vårt arbete eller tänka på dess utvecklingsmöjligheter. Nu gäller frågan, huru mycket man af det hitintills ernådda skall kunna bevara. Strängt taget hafva vi redan under 3 års tid undvikit att öka arbetskrafterna och i allmänhet nekat våra utsände att å missionsdistrikten företaga sig sådana åtgärder, hvilka skulle åstadkomma en ökning af utgifterna, liksom man äfven i fråga om arbetet i hemlandet har gjort betydliga inskränkningar. Sällskapets ekonomiska ställning har nämligen utvecklats därhän, att den strängaste sparsamhet i alla hänseenden har varit nödvändig,

Efter 1895 hade missionsintresset i vårt land i hög grad stegrats. Sällskapets inkomster stego märkbart och öfverstego t. o. m. de äfven ökade utgifterna. År 1906 hade missionsfondens besparingar stigit till fmk 337,000. Detta tycktes för Bestyrelsen både som en uppmaning och som en förpliktelse att utbilda och utsända nya arbetskrafter, om också inkomsterna efter sistnämnda år i allmänhet icke mer stego i jämnbredd med utgifterna. Man hoppades, att innan besparingarna blifvit helt och hållet förbrukade, skulle missionsintresset åter hunnit växa till nivå med de stora uppgifter, hvilka Gud synbarligen anförtrott Sällskapet. Beklagligt nog skedde icke detta. Tvärtom har beträffande missionsinkomsterna under de tre senaste åren rådt fullkomlig stagnation, och därför hafva, trots all under denna tid iakttagen sparsamhet, utgifterna årligen i hög grad öfverstigit inkomsterna, ännu år 1915 med omkr. fmk 72,000.

Sålunda smulto småningom alla gamla besparingar bort och i stället såg man sig tvungen att sätta sig i skuld. Vid ingången af år 1915 hade missionsfonden ännu fmk 29,961: 32, förskotterade till missionsfälten, men af dessa medel voro redan fmk 10,759: 36 lånade från andra Sällskapets fonder. Under sådana förhållanden har man varit tvungen att för att betäcka 1915 års merutgift belåna, visserligen i Sällskapets vård anförtrodda, men till andra ändamål bestämda fonder.

Ställningen år 1916 kan på intet sätt förbättras, ifall icke inkomsterna i hög grad ökas. Med hänsyn till Afrika måste vi vänta oss stora utgifter, hvilka icke kunna undvikas *), och dess-

*) På inga villkor borde vi lämna utan arbetskrafter de stammar, bland hvilka arbete nu har begynts. Brödernas t. o. m. tillfälliga aflägs-

utom förstoras våra utgifter ute på missionsfälten oerhördt på grund af den enorma kursen å utländskt mynt. Då därför Bestyrelsen å ena sidan anser det som ett axiom, att öfverhufvudtaget missionsverksamhet icke bör bedrifvas med lånta medel, och å andra sidan känner det synnerligen svårt att på eget initiativ gripa sig an med att i så hög grad inskränka utgifterna, som den nuvarande ekonomiska ställningen fordrade, enär detta skulle betyda för vårt arbete bland hedningarna en kännbar förlust, ja kanske en långvarig tillbakagång — därför ville Bestyrelsen före det slutliga afgörandet hemställa frågan i hela dess vidd till understödskretsarnas pröfning. Den 25 och 26 senaste januari hölls i Missionskyrkan i Helsingfors ett möte, vid hvilket missionsförbundens och föreningarnas ombud samt representanter för de särskilda domkapitlen äfvensom andra talrikt tillstädeskomna inbjudna missionsvänner rådgjorde angående dessa frågor. Ärkebiskop Gustaf Johans-

---

nande skulle föra med sig förstöring af stationernas dyrbara byggnader och den omkring stationerna bildade lilla kristna församlingens fullständiga upplösning. Å andra sidan blir det ock ofantligt svårt att fortsätta arbetet. Kändt är, att i hemlandet f. n. befinna sig på rekreationsresa fyra erfarna Afrikamissionärer, hvilka redan länge varit redo att återvända dit, om blott Sällskapet haft medel och tillfälle därtill, såsom där rådande förhållanden och arbetskrafter hade fordrat. Genom broder Pettinens död 1914 och Glads död $^{25}/_{8}$ 1915 hafva redan två stationer blifvit utan ledare. Och enär flere af där verkande arbetare äro med hänsyn till sina kroppskrafter svaga, till en del på grund af att de arbetat redan 7—8 år i det heta klimatet, dels till följd af den oerhörda spänning och de umbäranden de genomgått med anledning af kriget, torde väl åtminstone tre missionärer med sina familjer och tvenne kvinnliga missionsarbetare, så fort ske kan, vara tvungna att för återvinnandet af sin helsa komma hem. Mycket möjligt är, att en sådan rekreationsresa blir nödvändig också för någon annan af de där vistande arbetarne. Allt detta åsamkar Sällskapet stora kostnader och lämnar vårt arbetsfält i ett ganska hjälplöst tillstånd. Åtminstone 4 stationer skulle blifva utan ledning, och alla de öfriga skulle äfven de lida brist på tillräcklig arbetskraft. Så t. ex. skulle den åldrige broder Rautanen få sköta tre mäns göranden, likaså broder Liljeblad. Och en sådan arbetsbörda härdar ingen ut med i längden. Men vi hafva icke några reservkrafter att sätta i stället för de brutna. Med hänsyn till allt detta har därför Bestyrelsen pröfvat nödvändigt, att till brödernas hjälp sändes åtminstone tvenne af de i hemlandet vistande erfarna arbetarne, såsnart Syd-Afrikanska Unionens regering gifver oss sitt tillstånd härtill. Då vi taga allt detta i betraktande: de i Afrika vistandes helsa, nödvändigheten af hjälpkrafters utsändande, den i landet rådande hungersnöden, lefnadsbehofvens fördyrande, samt vidare kursförlusterna genom att penningarna måste sändas i engelskt mynt, så är det klart, att Sällskapet måste nu vara redo att använda t. o. m. betydligt större penningsummor än förut för detta missionsfält.

son presiderade såsom mötets ordförande, och efter att noggrant tagit frågorna i ompröfning fattade mötet följande resolution:

Fyllda af djup tacksamhet till Gud, emedan han velat begagna Finska Missionssällskapet såsom sitt verktyg vid evangelii utbredning bland hedningarna både i Afrika och Kina, och erkännande, att Finlands kristna folk i sin helhet icke ännu offrat för missionen så mycket i dess förmåga står, understödja mötesdeltagarne följande åtgärder, afsedda att utjämna Sällskapets inkomster och utgifter:

A.

I fråga om inkomsternas ökning:

1) För att ersätta den under år 1915 uppkomna merutgiften må man på lämpligt sätt vända sig till isynnerhet mera bemedlade kristligt sinnade personer, i den förhoppning, att de må känna det som sin kallelse att med rikligare bidrag hopbringa den ofvannämnda summan.

2) I och för höjandet af Sällskapets regelbundna årsinkomster anses följande åtgärder nödvändiga:

a) I den inhemska predikoverksamheten skall särskild uppmärksamhet egnas missionsintressets väckande å trakter, där missionssaken är jämförelsevis litet känd, på samma gång som man där, hvarest missionsintresset är mera utveckladt, må söka fördjupa det genom personliga öfverläggningar, genom meddelande af missionskunskaper o. s. v;

b) Bestyrelsens beslut till ökande af Sällskapets medlemsantal, isynnerhet genom att söka förmå sådana personer att ansluta sig till Sällskapet såsom understödjande medlemmar, hvilka årligen i medlemsafgift betala minst 10 mk, bör energiskt sättas i verkställighet;

c) Enär det bör anses riktigt, att man sträfvar att göra missionssaken allt mer till en församlingarnas uppgift, vänder sig mötet

till vårt lands prästerskap, uppmanande det att ifrigare än förr i församlingarna bedrifva missionssaken och för den skull bl. a. en gång i månaden anordna i kyrkan antingen i sammanhang med gudstjänsten eller eljes en missionsandaktsstund, hvarvid

äfven enligt Sällskapets stadgar § 6 c) medel kunde samlas för missionen;

till kontraktsprostarna med anhållan, att i hvarje prosteri måtte hvarje sommar genom dess prästerskaps försorg firas en för prosteriets församlingar gemensam missionsfest.

Dessutom borde Bestyrelsen vända sig till landets Domkapitel med anhållan, att dessa i cirkulärbref måtte uppmärksamgöra prästerskapet och församlingarna å sakens vikt;

d) I sådana delar af landet, där förutsättningar finnas för bildande af större områden omfattande missionskretsar med uppgift att befrämja missionssaken, böra sådana kretsar anordnas med egna kretsstyrelser, därvid tagande hänsyn till de sammanslutningar, hvilka redan förut förefinnas ibland prästerskapet eller missionsvännerna;

e) Betonas för alla missionsvänner betydelsen af att de prenumerera på Missionstidningarna och uppmanas de att göra hvad de kunna, att tidningarna skulle få en större spridning.

B.

I fråga om utgifternas inskränkande:

1) Antalet af i Sällskapets inhemska predikoverksamhet anställda personer minskas, i den mån detta kan ske utan att arbetets effektivitet lider däraf. I sammanhang härmed uttalas det önskningsmål, att vid anordnandet af missionsfester grannsocknarnas prästerskap ville vara behjälpligt.

2) Om icke före den 15 maj hopbringas en summa, som möjliggör ersättande af föregående års merutgift, och missionsfondens öfriga inkomster icke synas i tillräcklig mån inflyta, böra

a) i yttersta nödfall missionsskolorna från och med den 1 juni åtminstone för ett års tid afbryta sin verksamhet.

b) Med hänsyn till Kina:

de två missionärer, som f. n. äro i hemlandet, böra tills vidare icke sändas till missionsfältet;

inskränkes arbetet å bistationerna och i skolorna; säljes, i fall det kan ske fördelaktigt, Sällskapets andra gård i Kuling. I fråga om de två sistnämnda åtgärderna kan Bestyrelsen dock redan tidigare vidtaga nödiga mått och steg.

3) Å intetdera missionsfältet företagas tillsvidare några nybyggnadsarbeten.

C.

I fråga om Afrika anser man det för denna gång icke möjligt att göra några inskränkningar i utgifterna, utan borde dit tvärtom sändas, när tillfälle gifves, åtminstone tvenne erfarna missionärer.

För sin del godkänner Bestyrelsen dessa mötets klämmar och vill arbeta i enlighet med dem. Bestyrelsen skall nedlägga all möjlig omsorg å förverkligandet af de åtgärder, hvilka afse ökandet af inkomsterna, men skall icke heller, om det sist och slutligen verkligen icke kan undvikas, tveka att vidtaga de åtgärder, hvilka afse inskränkandet af utgifterna. Men vårt hopp och vår bön är, att Herren skall gifva vårt folk nya tider af andlig vederkvickelse och därmed äfven ny kärlek och offervillighet i fråga om arbetet för utbredandet af Kristi rike. Då skall vår vänkrets utvidgas, allt flere församlingar skola sluta sig i sanning till arbetet, och det skall blifva lätt att hopbringa de i jämförelse med vårt lands öfriga utgifter dock obetydliga summor, som för vårt arbete kräfvas.

Vi hafva sålunda i korthet redogjort för det behof af större understöd, hvaruti Sällskapet f. n. befinner sig. *Ifall icke före den 15 maj ett effektivt understöd erhålles, måste de båda missionsskolorna stängas; de i hemlandet för sin helsas skull vistande Kinamissionärerna kunna icke återvända till sitt arbetsfält, och eljes också måste det med infödda lärares och evangelisters hjälp bedrifna arbetet i Kina i hög grad inskränkas. Och vårt understöd till Afrika måste äfven det inskränkas till det allra nödvändigaste.*

Men vännernas offervillighet kan förskona oss från allt detta. Bland mottagarne af detta bref finnas helt visst många, hvilka — i enlighet med det ofvannämnda mötets önskningsmål — kunna

befria oss från skuldbördan, genom att med betydligare summor taga del i hopbringandet af de fmk 72,000, hvarmed utgifterna föregående år öfverstego inkomsterna, samt genom att göra Sällskapets behof kända äfven i sin bekantskapskrets. Andra kunna väl åtminstone med mindre summor, t. ex. med årligt bidrag af 10 mk, öka de gåfvor, hvarmed de hittills kommit ihåg Sällskapet. Dem, för hvilka Gud klargör nödvändigheten af ett dylikt understöd, anhålla vi således, att de må sända så snart möjligt sin hjälp till Sällskapets arbete.

»Hvar och en gifve eftersom hans hjärta manar honom, icke med olust eller af tvång! Ty Gud älskar en glad gifvare» (2 Kor. 9 : 7).

Vi bifoga ett par blanketter, å hvilka understödsförbindelser kunna antecknas, och anhålla vi, att de behörigen ifyllda jämte understödssumman sändas under adress: »Finska Missionssällskapet, Helsingfors.» Vid sändande af penningar kan man äfven godt begagna postanvisningar, om blott å kupongen antecknas, för hvilket ändamål man afsett penningarna.

Helsingfors, den 3 februari 1916.

Finska Missionssällskapets Bestyrelse.

Från wårt missionsfält i Afrika.

Underrättelser från wår ombudsman i Karibib.

Wi hafwa icke ännu erhållit några meddelanden från wåra äldsta arbetare i Ambolandet. Desto mera glädjande har det warit, att wi erhållit ett bref från wår mångåriga ombudsman i Karibib, firman E. Hälbich & Co, med wärdefulla underrättelser om wåra missionärer. Brefwet innehåller bl. a. följande:

„Wi äro i stånd att meddela, att edra utsända i Ambolandet — ehuru de nog haft att utstå mångahanda umbäranden och sjukdomar — i allmänhet dock hafwa befunnit sig wäl. Wi hafwa sökt att efter bästa förmåga under denna tid förse dem med lifsförnödenheter och skola äfwen framdeles söka att göra det. De senaste försändningarna afgingo i medlet af oktober och i slutet af december, och wi hoppas att de med tillhjälp af

dessa waror skola reda sig öfwer regnperioden. Det är ju begripligt att missionärerna under dessa förhållanden fått lof att öfwa mycken självförsakelse och sparsamhet, men egentlig brist på det nödwändiga har det icke warit. Den största motgången de haft har utgjorts af den i landet rådande hungersnöden. De brittiska myndigheterna lära dock hafwa widtagit åtgärder för anskaffande af matwaror till nödens afhjälpande."

„Herr missionär Glad har efter en långwarig sjukdom aflidit den 25 augusti 1915, hwarom Ni redan torde hafwa erhållit underrättelse. I honom hafwa Ni förlorat en trogen arbetare, hwars förtidiga död äfwen wi på det djupaste beklaga."

Detta bref besannar alltså de tidigare uppgifterna om, att wåra arbetare icke numera hotas af någon egentlig nöd, och att de äfwen under de närwarande förhållandena kunna fortsätta sitt arbete för ewangelii utbredande. Låtom oss tacka Herren för det!

Från wårt missionsfält i Kina.

Knappa underrättelser.

I senaste numret redogjorde wi för ett bref som missionär Sihwonen afsändt från Shekou den 17 nowember 1915. Från wårt missionsfält i Hunan hafwa wi ej på många weckor erhållit några som hälst underrättelser. Denna omständighet hade redan wäckt oro härstädes, tills wi slutligen erhöllo ett bref af missionär Ojanperä, dateradt den 26 december samt af missionär Meedar ett postkort af den 19 januari. Meddelandena äro alldeles korta, rörande endast några priwata angelägenheter. Af dem kunna wi dock göra den slutsatsen, att till nämnda data icke någonting utomordentligt händt wåra arbetare, och att oroligheterna i Kina icke utsträckt sig till wårt arbetsfält. Wi få wäl hoppas, att wåra arbetare befinna sig wäl. Det förnämsta skälet, hwarför brefwen dessa tider anländt sällan, måste sökas i de osäkra förhållandena man lefwer i. Wi nämnde i senaste numret om att wåra arbetare skulle samlas i Tayung omkring den 9 januari med anledning af stationens 10-årsfest. Wid samma tillfälle skulle wåra missionärer äfwen hålla sitt sedwanliga årsmöte. Deras wistelse i Tayung har wäl tagit ett par weckor i anspråk. Sedan de därifrån återwändt till sina stationer, hafwa de säkert skrifwit bref, hwilka — hoppas wi — skola gifwa oss goda underrättelser från missionsfältet.

Om arbetet bland Kinas kvinnor.

För omkring tio år tillbaka talades det ej mycket, hvarken inom eller utom Kina om detta lands kvinnor. Den kinesiska kvinnovärlden var försänkt i den djupaste sömn, om man därifrån undantager kvinnor tillhörande kristna missioner samt några större handels- och bildnings-centra. Det gjordes alls intet för den uppväxande ungdomen, för att ej tala om de vuxna kvinnorna.

Så utbröt revolutionen. Kina fattades af den nationella hänförelsen. Denna hänförelse trängde äfven in i kvinnovärlden. För första gången under århundraden erhöll den kinesiska kvinnan en uppgift; hon fick offra något för fäderneslandet. Och hon gjorde det med glädje. Modern offrade sin son, hustrun sin man, systern sin broder. Man såg därpå med förvåning. Har äfven kvinnan känsla? Kan äfven hon offra något?

Republiken bildades. Den nya regeringen fann snart att nationens djupaste sår var dess i mörker försänkta kvinnovärld. Den sökte finna ett bot därför och den gaf det bästa den kunde gifva: möjlighet till utveckling för sitt folks döttrar. Öfver Kinas vidsträckta rike ljöd budskapet bådande en ny tid: »kunskap åt våra hustrur, åt våra döttrar.» Med feberaktig ifver greps verket an. Tempel utrymdes, afgudar sönderbrötos. Flickskolor och läroanstalter växte upp likt svampar ur jorden. Den snart tusenåriga seden att binda flickornas fötter begynte den nya regeringen äfven energiskt bekämpa, gifvande den ena föreskriften mera sträng än den andra. Det såg ut som om man tänkte att drakens gamla rike med ett enda slag kunde blifva förnyadt.

Med glädje och bäfvan betraktade vi missionsarbetare dessa strömningar, som voro af så stor betydelse för Kinas kvinnor. Med glädje, emedan allmän läskunnighet och andlig utveckling ju kunna jämna vägen för evangelii mottagande. Med bäfvan, ty vi insågo, att den unga republiken ej fattade tvänne viktiga sanningar — för det första: den andliga utvecklingen liksom den kroppsliga gör inga språng; för det andra: den högsta bildning kan ej förnya en människa — endast Gud kan göra det genom sin Helige Ande.

Den kinesiska republiken proklamerades för fyra år sedan. Mycket har förändrats. Gamla strömningar begynna åter visa sig. Flera flickskolor ha stängts. Templen restaureras, afgudar dyrkas. Konfucius är den förnämste guden. Honom tjänar hela Kinas bildade ungdom. Guds namn nämnes ej i skolorna. Det är tydligt och klart, att ur denna källa ej kan hämtas någon sedlig kraft. Det eviga lifvet finner man ej på denna väg, ej heller kan man leda andra in på den eviga vägen.

Under sådana förhållanden förblir den kinesiska kvinnan i mörker oberoende af den nationella väckelsen. Hennes barn växa upp i andligt mörker och ifall hjälp ej kommer förblir Kinas hela folk insvept i mörker.

Hvad här är sagdt om Kinas kvinnor i allmänhet passar äfven in på kvinnorna på vårt arbetsfält i Hunan. Af dessa finnes det omkr. en miljon. De ha genom revolutionen blifvit uppväckta och allt flera af dem begynna nu att gnugga sömnen ur ögonen. Bildning erbjudes dem utan Gud och de sträcka sig därefter lika begärligt som den törstige efter friskt vatten. Statens första flickskola öppnades i hufvudstaden i vårt distrikt, och i dess höga salar samlades snart 400 vetgiriga lärjungar. Därför ligger arbetet för kvinnor oss just nu så särskildt nära på hjärtat. Och vi koncentrera våra svaga arbetskrafter på ungdomen, i hvars händer Kinas framtid hvilar.

Dotterns ställning i ett kinesiskt hem är en annan än sonens. Det finnes hem, där hon får mycken kärlek på sin lott, men hem finnas äfven — och deras antal är stort — där dottern är en godtköpsvara. »Hon är andras egendom.» Hennes plats kommer att blifva i en annans hem, och detta är bestämmande för hela hennes uppfostran. Ett kinesiskt ordspråk säger: en gift dotter är lik vattnet, som brutit sin fördämning. Därför, emedan en kinesisk moder vet, att hennes dotter i en framtid kommer att »svälja bitterhet», besparar hon henne hemma så mycken möda som möjligt. Men genom ett dylikt tillvägagående fostrar man ej karaktärer, lämpliga att fylla platsen som uppfostrare åt det uppväxande släktet.

Detta insågo äfven de första kvinnliga missionärer, som anlände till Kina för omkr. 60 år sedan. Deras första företag var grundandet af ett uppfostringshem för kinesiska flickor. En god sådd tog härmed sin början. I det vidsträckta Kina finnes för närvarande öfverallt dylika hem, där mellersta Kinas döttrar kunna erhålla en god kristlig uppfostran. — En af kristendomens verkningar har äfven varit, att familjefäder, hörande till vår församling, begynt inse hvad deras döttrar sakna. De ha anhållit om att hem måtte inrättas, där de unga utan att vara utsatta för hedniska inflytanden finge lära känna sin Herre och Frälsare. Och de fingo sin begäran uppfylld. På vårt arbetsfält finnas f. n. 3 dylika hem. Oberoende af de hedniska mödrarnas motstånd och ränker ha dessa hem fått tjäna det uppväxande kvinnosläktet.

Huru uppfostra vi dem som sålunda blifvit anförtrodda i vår vård? Hurudant är arbetet i hemmet? Vi svara: det är hem och skola i förening. Hemmets interner uppfostras till ett ordnadt lif, till flit,

renlighet, lydnad, uthållighet och endräkt. Allt detta är för dem mer eller mindre främmande i de egna hemmen. Vi meddela dem äfven de första elementära grunderna. Allt yttre arbete kommer i andra rummet. Först och främst söka vi lära barnen att känna Jesus. Inom det lilla hemmets väggar föres en kamp om själar. Den är ofta hård nog, ty den, som går omkring lik ett rytande lejon, glömmer ej vår lilla hop. — Därifrån ha våra första medhjälpare i striden mot mörkret utgått. De äro ännu unga, svaga och oerfarna. Oräkneliga faror och frestelser möta dem såväl inom som utom hemmet. De äro i behof af mycken förbön. —

Förutom hemmets interner kommer till oss dagligen en barnskara uppgående till flera tiotal, för att erhålla undervisning. De komma ifrån hem, dit ännu aldrig någon ljusets stråle funnit väg. Det är förvånande att se med hvilket förtroende dessa barns föräldrar hemta sina döttrar för att erhålla undervisning hos oss, främlingar. Herrens verk är det.

Sanni Lampén.

Missionssällskapets rådplägande möte i Helsingfors 25—26 januari 1916.

Wi hafwa redan warit i tillfälle att i senaste numret af wårt blad gifwa ett kortfattadt referat öfwer detta möte, och be att nu få komplettera detsamma med noggrannare uppgifter.

En talrik skara af Missionssällskapets wänner hade infunnit sig, äfwen från de aflägsnaste delar af landet, såsom Uleåborg, Joensuu m. fl. orter. Sällskapets filialafdelningar samt många missionsföreningar woro representerade. Tre af wår kyrkas biskopar woro närwarande samt en ledamot från hwarje domkapitel, och därjämte hade många andra för saken intresserade personer infunnit sig. Man fäste sig strax i början wid mötets representatiwa karaktär, hwilken ingaf goda förhoppningar. Det har wäl ej nyligen hållits ett priwat kyrkligt möte, som till sin sammansättning hade warit mera uppseendewäckande än detta. Det wäl företrädda lekmannaelementet bidrog till att gifwa detsamma en tilltalande prägel — ett godt förebud till framgång för de sträfwanden, som afse att få lekmännen med i utförandet af kyrkans wiktiga uppgifter.

Redan missionsdirektor Tarkkanens hälsningsord, hwilka ingå som första uppsats i detta blad, utgjorde så att säga en till allwarlig själfpröfning uppfordrande, men på samma gång förhoppningsfull löfen. När så till ordförande för mötet waldes Finlands erfarne Ärkebiskop, wisste man att ledningen kommit i goda händer. Till viceordförande ut-

sågos domprostarna Walli och Auwinen.

Som grund för diskussionen hade Bestyrelsen till alla mötesdeltagare utdelat ett tryckt, widlyftigt betänkande öfwer missionens nuwarande ställning, och därjämte en hektograferad framställning af praktiska förslag till åtgärder, som nu ansetts nödwändiga med hänsyn till arbetet. Dessutom redogjorde missionsdirektorn samt bitr. direktorn muntligt för Sällskapets läge, hwarefter diskussionen widtog.

Den blef både liflig och widlyftig, och präglades, redan ifrån början, af en förtroendefull, warm stämning; därjämte skönjdes däri en ödmjuk beredwillighet att gå den wäg, hwilken Herren nu will leda oss genom swårigheterna. Af hwarje uttalande framgick, att den sak, som war under diskussion, uppfattades som en lifsfråga för såwäl enskilda kristna som för församlingarna och hela den kristna kyrkan; likaledes iakttog man, att man icke blott stod inför ekonomiska frågor, utan framför allt inför en religiös fråga, — en sak, hwari de kristna ha att i självpröfning ställa sig inför den allsmäktige Gud. Under diskussionens gång gjorde sig en mängd olika synpunkter gällande, i somliga frågor woro åsikterna delade. Det bestående intrycket blef dock det, att olika betraktelsesätt och olika gåfwor kompletterade hwarandra. De beslut mötet fattade som resultat af diskussionen ingingo i sist utkomna nummer af denna tidning och innefattas jämwäl i det „Öppna brefwet" i detta nummer. Här nedan gifwa wi ett utförligare referat af diskussionen, som begynte på aftonen den 25 samt fortgick hela den därpå följande dagen. Denna diskussion erbjuder helt säkert mycket af intresse för wåra läsare landet rundt, hwarför wi tillåtit oss att gifwa en utförligare redogörelse för densamma.

Diskussionen.

Lektor Kantele uppmanade till att fortsättningswis förlita på att Herren, som gifwer de alltjämt wäxande uppgifterna, äfwen skall gifwa de därtill erforderliga medlen, hwarför man ej ens borde tänka på inskränkande af arbetet lika litet i Afrika som i Kina. Den omständigheten, att de gamla besparingarna äro anwända, bör ingalunda utgöra en orsak till arbetets inskränkning i hednaländerna i synnerhet som dörrarna där alltjämt öppna sig för oss. Wore det ett rätt trosswar gifwet af den finska kristenheten, att nu draga sig tillbaka?

Prosten Aarnisalo gjorde i sitt widlyftiga och sakrika uttalande först några kritiserande anmärkningar, hwilka han sade sig haft på hjärtat redan i tjugu års tid, och som han ej kunde underlåta att göra. Den hufwudsakliga anledningen till det nuwarande läget ansåg han wara den, att i missionskretsarna — icke i Bestyrelsen — gjorts oriktiga beräkningar. Det war klart att en tid af reaktion måste inträda, ty man har sökt att samla understöd på ett olämpligt sätt. Wid dessa beräkningar har man byggt på intryck, hwilka åstadkommas genom en tillfällig predikan och jämwäl på uppbärandet af tillfälliga kollekter. Man hade sålunda fäst alltför stor wikt wid känslor och stundens hänförelse. I en stund af hänförelse kan man göra mycket, men allt beror dock sist och slutligen af lyd-

naden. Därför borde man hädanefter taga som rättesnöre, att „lydnad är bättre än offer". Genom att bilda understödsföreningar borde man uppfostra till denna lydnad. Ett annat fel har warit att missionsarbetet ansetts såsom någonting utomordentligt; liksom man i allmänhet är böjd för att anse den s. k. fria kristliga werksamheten för någonting mera förtjänstfullt än det hwardagliga församlingsarbetet. Det har t. ex. blifwit rent af ett ordspråk, att tala om „det dyra arbetet". På detta sätt har det mänskliga arbetet omgifwits af en wiss strålglans. Därför måste Gud nu förödmjuka dem som nitälska för den finska hednamissionen. Om det är Guds afsikt att förödmjuka, låt oss ej då så mycket orda om hwad wi skola uträtta, utan låt oss minnas, att om Gud will att wi skola wara stilla, så skola wi wara det. Om det warit ett fel, att arbetet bliwit för mycket utwidgadt, utan förefintliga säkra inkomster, låt oss ej kritisera den förra ledningen, men låt oss ej heller göra samma fel. Missionsintresset bör man försöka öka och man borde öfwerallt sträfwa till att få antalet understödjande medlemmar som betala små summor större. Landet borde därför indelas i kretsar med kretsombud, som ej behöfwa hålla till känslan riktade tal om missionen, utan gå omkring i byarna och samla understödsafgifter på 1, 2 eller 3 mk. På detta sätt wänja sig de understödjande småningom wid att i stället för offer öfwa sig i lydnad. Missionssällskapets predikokrafter kunna i stället sparas för särskilda utwalda uppgifter. Allt detta tar naturligtwis sin tid, men man måste begynna att uppgöra planer för framtiden. Hwad uppgifterna i det närwarande ögonblicket widkommer, låt oss ej skrämma oss, ifall det t. ex. blefwe nödwändigt, att för någon tid stänga missionsskolan. Men det må man för all del undwika, att lämna dem som redan äro kallade till missionsarbetet åt sitt öde. För uppehållandet af deras arbete må man t. o. m. anwända upplånade medel; wi ha ju motswarande waluta. Hela detta trångmål kan ännu wändas till det goda, om blott blicken riktas uppåt, men wi skola göra det ödmjukt, när det är fråga om wårt arbete.

Pastor Kares ansåg att arbetet i Afrika lika litet som det i Kina blifwit utwidgadt utöfwer de winkar Herren därom särskildt gifwit, ty ifrån bägge dessa missionsfält ha ifrån folket själft kommit ifriga uppmaningar till missionsarbete. Men också ha eljes behof yppats, såsom t. ex. seminariet i Kina, som man ej kunnat annat än söka tillfredsställa. Och wi böra minnas, att på wåra arbetsfält finnes det brister, som rent af utgöra en skam för den kristenhet, hwilken begynt detta arbete — t. ex. de bristfälliga skollokalerna m. m. i Kina. Om man bör tänka på inskränkning, är det wäl närmast i hemlandet sådan bör ifrågakomma, så beklaglig som en sådan åtgärd än wore, då man tager i betraktande att wårt folks missionsoffer, jämförda med andra länders, äro ytterst ringa. Om det egentliga missionsarbetet inskränkes, blir följden den, att sådant måste ske hwarje år, och på detta sätt fortginge detta utan ände. Därför förefalla alla förslag om inskränkningar i hög grad betänkliga. Inkomsterna måste däremot ökas. Men på

hwad sätt? Trohetens och lydnadens nödwändighet är bekant. Men någon trohet kan ej uppstå så länge ej Herren tänder elden, entusiasmens eld. „Saligt är det folk, som känner jubelklangen", säger Herren. Man bör ej beröfwa människorna entusiasmen, låtom oss öfwerlämna detta åt lifwet! Låtom oss åtminstone låta ungdomen få behålla sin ifwer och „känna jubelklangen". Af dessa kan man wänta trogna Herrens tjenare.

Kyrkoherden Warmawuori påpekade, huru stora summor dessa tider strömma in i wårt land, och huru stora summor wårt folk har öfwer för spritdrycker och nöjen, och war han af den åsikten, att det wore lätt att afhjälpa swårigheterna. Prästerna kunna med lätthet genom att offra Fmk. 10 enhwar —, de mindrebemedlade kanske mindre, de förmögnare däremot mera — hopsamla Fmk. 10,000. Då skola lekmännen genom att offra sin skärf hopbringa hwad som ännu fattas.

Kyrkoherden Wegelius ansåg frågan angående befrämjandet af missionsintresset och förökandet af inkomsterna utgöra hufwudsaken wid detta möte. Då missionsbudet har utgått till Jesu lärjungar, är det arbete det wiktigaste, som afser utwidgandet af Jesu lärjungakrets, således ett wäckelsearbete, sådant äfwen Bestyrelsen hänwisar till. På senare tider har alltmera ordats därom, att missionswerksamheten borde wara kyrkans och församlingarnas egen angelägenhet och ej blott ett enskildt sällskaps sak. Och dock höra wi af Bestyrelsen, att det finnes prosterier, i hwilka för missionsarbetet offras så godt som intet. Månde ej Domkapitlen i detta afseende hafwa ett tacksamt tillfälle att befrämja missionssaken? De kunde tillsända ofwannämnda prosterier cirkulär med uppmaning det mera för missionssaken där borde göras. På samma gång kunde Domkapitlen befrämja saken genom att till distriktfesterna sända sina assessorer, hwilka genom sin närwaro kunde uppmuntra och lifwa sinnena.

Härefter uppläste pastor H. Haahti från flera håll anlända hälsningar och skriftliga uttalanden, hwilka många innehöllo anmärkningswärda tankar.

Dr. Kaila understödde prosten Aarnisalos uttalande. Såsom pr ktiska åtgärder borde särskildt beaktas det förslag, hwilket går ut på grundandet af garantiföreningar. Därigenom blifwa bidragen regelbundna, och man är på det klara med, huru mycket står att wäntas från de olika distrikten. Särskild uppmärksamhet bör fästas wid de prosterier, hwilka hittills skänkt endast små bidrag. Hwad domkapitlen widkommer, kunna de enligt talarens åsikt såsom embetswerk ej mycket uträtta, men däremot borde t. ex. wid biskopswisitationer något göras för befrämjandet af missionssaken.

Kyrkoherden Mustakallio påpekade det orsaken till att inkomsterna äro mindre än utgifterna ej wore att sökas uti systemet, som följts, ty detta är en alldeles allmän företeelse uti missionswerksamheten i wåra dagar och förorsakas däraf, att de olika arbetsgrenarna på missionsfälten erfordra mycket; och wärldsförhållandena i wåra dagar, såsom resor, hednafolkens bildningsförhållanden, nödwändigheten af litteratur, behofwet af bildningsanstalter m. m. kräfwa af missionsarbetet ansenliga summor. Då

arbetet är förenadt med så stora kraf och utgifter, ligger ej felet till utgifternas stegring uti slösandet af medlen, utan uti de trängande behofwen. Wisserligen är det ekonomiska läget allwarsamt, och klarhet bör winnas uti orsakerna härtill och något göras i saken. Hwad Bestyrelsens förslag angående ökningen af inkomsterna widkommer, understöddes dessa i allmänhet af talaren, hwilken framhöll, att missionssällskapet ägde några fonder, såsom t. ex. missionsskeppsfonden, hwilka med årsmötets bifall möjligtwis kunde anlitas i och för missionsarbetet. Hwad arbetets inskränkning beträffade, hade detta en beklämmande werkan på hjärtat. Om ocksa läget twingar till ett stannande för ett ögonblick, bör och får detta dock ej innebära något baksteg. Bakstegen äro farliga, särskildt är detta fallet med ett så litet sällskap som wårt är. Månget annat sällskap har fått stanna i sitt framåtskridande, men sitt arbete hafwa de därför ej inskränkt. Som sin slutönskan yttrade talaren, att sällskapet på allt sätt skulle försöka fortsätta med arbetet.

Förlagsaffärsföreståndaren G. Gyllenberg wille fästa uppmärksamheten främst wid wikten af att wäcka missionsintresse. Detta intresse kan ej stödas endast på ögonblickets hänförelse, utan måste för detsamma winnas en fastare grund. Ytterst wiktigt är att missionsarbetet göres till församlingarnas egen angelägenhet. Men därför äro dock nya impulser af nöden, och är det wiktigt, att sällskapets representanter äfwen framgent besöka församlingarna. Härwid bör dock ihågkommas, att dessa arbetare ej nöjde sig endast med att uppträda som talare wid gudstjänster och andra offentliga tillfällen, utan borde särskild wikt fästas wid ett personligt sammanträffande särskildt med de kretsar, som representera församlingen och med dem, hwilka utgöra kärnan uti missionsföreningarna. Därför borde Sällskapets predikanter dröja längre tid i församlingarna än hittills warit fallet, föranstalta diskussionsmöten med de för missionsarbetet intresserade kristna, närma sig kyrkorådets medlemmar, meddela underrättelser om missionsarbetet m. m.

Kyrkoherden K. Warmawuori war ej nöjd därmed att så mycket ordats om penningar. Han uppmanade de närwarande att mera lita på den penningelösa Herren, hwilken utsände sina lärjungar i wärlden. Och på samma gång borde arbetet påbörjas med större trohet i församlingarna med prästerna i spetsen. Talaren understödde de af Bestyrelsen föreslagna åtgärderna.

Dr. Paunu framhöll att under diskussionen twänne olika ståndpunkter gjort sig gällande, nämligen den warma hänförelsens och det lugna öfwerwägandets ståndpunkt. Dessa båda ståndpunkter behöfwa ingalunda stå i strid med hwarandra, utan endast komplettera hwarandra. Hänförelsen är en wiktig faktor i missionsarbetet, en sådan brinnande hänförelse som wi funnit hos aflidne Tötterman och Hannula. På samma gång är ett fortsatt wäckelsearbete af nöden. Särskildt behöfwas män, som kunna wäcka till lifs missionsintresse å orter, där sådant ännu ej finnes. Medel böra uttänkas, genom hwilka hänförelse kunde uppwäckas.

Men uti arbetet för wäckande

af densamma kan man äfwen gå till öfwerdrift, och har detta äfwen redan skett, i det för mycket byggts på stundens känslor. För hwilken sak man än söker wäcka entusiasm, bör detta ske så att detsamma efterföljes af ett fortsatt arbete uti stillhet. Wid missionswerksamheten i hemlandet har allt mer fästs uppmärksamhet därwid, att ett bestående missionsintresse bäst wäckes genom att sprida kännedom om missionssaken och dess principer. Detta slags arbete bör fortsättas. En inskränkning önska wi ej, men om sådant dock temporärt måste ske — såsom Bestyrelsen föreslår —, böra wi lugnt underkasta oss nödwändigheten af att t. ex. i Afrika i någon mån sammandraga arbetet.

Pastor Törnwall ansåg det wara af wikt att missionskännedom spriddes bland medlemmarna i församlingarna. Såsom medel att ernå detta mål wore en utwidgad föredragswerksamhet, missionsdagar, missionsstudier m. m. att rekommendera.

Efter det den allmänna diskussionen afslutats framhöll ärkebiskop Johansson wikten af att framför allt fråga, hwad Guds goda och behagliga wilja är med afseende på wåra sträfwanden under denna tid, då Kristus-hatet wäxer och hindrar äfwen missionen. Om Gud will, att wi skola för en tid wara stilla, så ha wi att böja oss och undwika tillgripandet af konstgjorda medel. Därefter yttrade ärkebiskopen:

För missionsarbetet har så litet offrats i Finland, att jag anser det wara möjligt att underhålla detta arbete i den utsträckning detsamma nu bedrifwes, blott mera uppmärksamhet fästes wid missionsarbetets betydelse och wikt. Men om wi ej före maj månad erhålla de erforderliga medlen, då förenar jag mig om Bestyrelsens beslut att inskränka arbetet, ty frågan gäller här om Guds wälsignelse. Wi kunna nog anstränga wåra krafter till konstgjorda sträfwanden, genom hwilka medel kunde winnas. Men Guds wälsignelse will ej konstgjordt arbete. Mig glädjer den grannlagenhet, med hwilken Bestyrelsen har handlat och äfwen i sitt betänkande framhållit det nuwarande läget. Jag hoppas, att wi till maj månad erhålla medel tillräckligt, om de mått och steg widtagas, hwilka i de olika klämmarna framhållits, men om ej medel finnes att tillgå, förenar jag mig med Bestyrelsen. Hwad domkapitlen widkommer, så göra de säkert sitt för att befrämja missionsarbetet, t. ex. genom att i circulärer framhålla missionssakens wikt. Jag har af Bestyrelsens åtgärder kommit till en sådan uppfattning, att jag understöder dem.

Prosten Westerlund hade gjort en beräkning, enligt hwilken prästerna i Finland utan att det blefwe dem alltför betungande, kunde hopbringa c:a Fmk. 111,000, om en hwar med en liten summa „beskattade" sig efter sina inkomster, och stege denna summa till Fmk. 50,000, om blott hälften af Finlands prästerskap underkastade sig denna tillfälliga „självbeskattning". Hithörande förfrågan kunde af kontraktsprostarna göras hos prosteriets präster.

Professor Hermanson yttrade i anledning af detta wälwilliga förslag, att wid detta möte, wid hwilket hufwudsakligast lekmän woro församlade, ett be-

slut i ofwannämnda riktning ej borde fattas. Och wore det för öfrigt ej heller lämpligt att bestämma, hwad andra kunna och böra offra.

Pastor Sirenius war af den åsikten, att wädjandet till förmögnare kristna nu knappast skulle kunna uppwisa bättre resultat än hittills om man ej nu på samma gång söker att på ett lämpligt sätt hos dem uppwäcka answarskänsla och öfwertygelse hwad wikten af missionsarbetet widkommer. Om man nu blott wänder sig till dem med anhållan om penningebidrag, utan att dessförinnan hafwa öfwertygat dem, så kunde detta wädjande missförstås och den stora saken skadas. Därför borde omedelbart något göras för att upplysa de kristna i denna sak. Här i Helsingfors borde arbetet påbörjas genom att t. ex. föranstalta en serie af föredrag, i hwilka missionssaken af sakkunniga belystes från olika sidor. Sedan borde sådana föredrag hållas äfwen annorstädes. Den tid wi lefwa uti är wisserligen en tid, då människo-sträfwanden ramla, men den är på samma gång en tid för oförtröttad werksamhet, som af dem som älska Kristus fordrar mycket. Liksom för 100 år sedan den stora missionswäckelsen uppstod under skuggan af stora europeiska krig, så kan äfwen den nuwarande wärldsbranden utgöra ett medel för Guds rikes framåtskridande. Detta mötes lösen borde blifwa: „framåt".

Rusthållaren f. d. landtdagsmannen Wärri ansåg Bestyrelsens förslag att i främsta rummet de förmögnare borde uppmanas till att gifwa sina offer, wara godt. Man bör ihågkomma, att här ej är blott fråga därom, hwad prästerna kunna gifwa och göra, utan att äfwen lekmännen borde så wara med. Det finnes dem, som kunna och wilja gifwa något, men de komma sig ej för att göra det, förrän man personligen påminner dem därom. Detta slags „kärleksbeskattning", hwilket aflidne Hannula så ofta begagnade sig af, borde äfwen framgent utföras, och därför borde nya män med Hannulas sinnelag skickas ut.

Prosten Tarkkanen påpekade att de i Bestyrelsens betänkande framhållna fakta redan för sig äro egnade att wäcka öfwertygelse om sakens wikt. Missionsarbetets behof äro nu klargjorda för missionswännerna; wi hafwa ej rättighet till att gå och säga: „Gifwen så och så mycket", utan wår sak är att framhålla fakta och att låta dessa tala sitt språk. Redan förefintliga medel böra tagas i bruk; äfwen genom tidningspressen kan mycket uträttas.

Pastor Haahti berättade om de erfarenheter, hwilka han wunnit på sina resor, bewisande att t. o. m. större summor kunna erhållas för Herrens arbete, om ocksådet ej är möjligt att bestämma, huru mycket en hwar bör gifwa. Kärleken till missionen bör grundas enbart på Guds ord.

Föreståndaren Einiö wille påminna de kristna om att offrandet för missionssaken ej blott är en plikt, utan äfwen en stor förmån; för talaren gestaltade sig framtiden löftesrik, och wille han i det nuwarande swåra trångmålet ej blott se en tid, då penningemedel fattades, utan fastmer en tid, då Gud gifwer en wår tro motswarande hjälp.

Läraren Liimatainen un-

derstödde dem, hwilka ej frukta att sträfwa framåt och gjorde de närwarande uppmärksamma på „de bedjande" i Syd-Westra Finland, hwilka wisserligen hittills ej understödt missionsarbetet, men hwilka säkert skulle wilja bidraga därtill, om man blott personligen uppmanade dem därtill.

Kyrkoherden Roos fann förslaget, hwilket afsåg missionsskolornas stängande, dels i anseende till missionselewernas rättigheter, dels till missionsarbetets nuwarande behof och de arbetsmöjligheter och -kraf, hwilka efter krigets slut komma att göra sig gällande, ytterst betänkligt, men i betraktande af att Bestyrelsen enligt hans öfwertygelse säkert i grund och botten dryftat frågan, ansåg han sig ej kunna föreslå någon ändring i saken.

Fröken Ahlbom uppläste ett protokollsutdrag af Forssa missionsförening, i hwilket understöddes utgifternas minskande uti missionswerksamheten i hemlandet.

Prosten Aarnisalo föreslog att, om arbetet i missionsskolan afbrötes för ett år kunde kanske just missionselewerna anställas som insamlare af de mindre bidragen.

Sällskapets ekonom gaf en berättelse öfwer sällskapets inkomster. Under de tre senaste åren inflöt under januari månad c:a 30,000 mk. Detta år hade redan till den 15 januari inkomsterna stigit till öfwer 30,000 mk. Små gåfwor ha inlämnats i mängd. Till den 26 januari hade influtit Fmk. 48,000. Ännu mera anmärkningswärd war januari månad för 8 år sedan, då inkomsterna stego till Fmk. 92,000. Bland inkomstkällorna bör särskildt fästas afseende wid syföreningarna, hwilka redan inbringa c:a Fmk. 70,000 årligen. Sådana föreningar borde grundas flere.

Wid mötets afslutning yttrade ordföranden för sällskapets Bestyrelse, Professor R. Hermanson till mötets ordförande, ärkebiskop Johansson följande ord:

Herr Ärkebiskop! Å Finska Missionssällskapets wägnar ber jag få tacka Eder ej allenast därför, att Ni infunnit Er till mötet utan äfwen därför, att Ni ledt förhandlingarna wid mötet och gjort detta på ett sådant sätt, att mötet kunnat få en så allwarlig prägel, som det haft. Jag tackar äfwen för de wärdefulla ord Ni yttrat, och uttalar jag den önskan, att Missionssällskapet kunde äfwen framgent räkna Eder, Herr Ärkebiskop, bland sina wänner. Sällskapets forne direktor stod Eder, Herr Ärkebiskop, mycket nära, och Missionssällskapet har för närwarande glädjen att bland folket utsprida de predikningar Ni, Herr Ärkebiskop, hållit och hwilka blifwit wårt folk dyrbara. Wi hoppas att detta samband emellan Herr Ärkebiskopen och Sällskapet äfwen framgent må blifwa bestående. Å Sällskapets wägnar ett hjärtligt tack!

Härefter sjöngs Psalmen 302.

Prosten Tarkkanen tackade alla dem, hwilka infunnit sig till detta möte och genom att deltaga däri bidragit att göra detsamma innehållsrikt.

Ärkebiskopens afskedstal och slutbön läses å annat ställe i detta blad.

Kristi tempel och missionen.

Wid afslutandet af det „möte af missionswänner, som ägde rum i Missionshuset 25—26 januari yttrade Ärkebiskop Johansson följande tänkwärda ord.

Jag ber att få tacka mötets deltagare att Ni så talrikt samlats och att denna wiktiga fråga warit föremål för allwarlig diskussion. Jag önskar att Gud må äfwen gifwa detta sin wälsignelse. Den för hwar och en af oss största uppgiften är att uppbyggas till en lefwande sten i det stora tempel, som medels Guds kraft uppbygges genom tidsåldrarna, och en annan lika wiktig uppgift är den, att wi äro behjälpliga till att foga nya stenar till detta lefwande tempel. Det är missionens stora, höga uppgift att ur hednawärlden samla dessa stenar till Guds tempelbyggnad. Större uppgift finnes ej på jorden, och till denna uppgift önska alla missionswänner Finska Missionssällskapet wälsignelse och kraft ofwanifrån. Det första templet uppbyggdes i fredstid; det war Salomos werk. Det andra templet war swårare att uppbygga. Arbetet utfördes med wapen i den ena handen och arbetsredskap i den andra. Det slutfördes under en swår tid. Nu uppbygges det tredje templet i anden. Detta arbete begynte, när Kristus grundade församlingen, och det har fortgått genom århundraden. Under de swåraste tiderna har det haft den bästa framgången När denna tempelbyggnad en gång skall framstå i all sin skönhet, skola äfwen de stenar den finska missionen genom Guds nåd fogat därtill blifwa synliga. Huru härligt skall ej detta tempel blifwa! — År 1868 ledsagade den dåwarande direktorn, prosten Sirelius, de första missionselewerna till Barmen. Jag war med på resan; det war min första resa till utlandet. Wi sammanträffade i Stockholm med riksarkiwarien Nordström. Han sade: „Huru wågar Finlands lilla folk grunda en egen mission?" Sirelius swarade därtill: „Gud har medel". Och Gud har haft medel. Nordström kunde aldrig ana, att Finlands folk skulle komma att utföra ett så widsträckt missionsarbete. Ännu har Herren medel och krafter, och wi önska att Guds wälsignelse må hwila öfwer detta arbete. Hwad som än förestår oss är det wisst, att detta tempel ej skall nedslås, och wisst är, att arbetet på denna tempelbyggnad, ej ens under de swåraste lidandes-tider, skall afbrytas, emedan det uppehålles med Guds makt. Wi nedkalla Guds wälsignelse öfwer oss själfwa och wårt folk.

Fader i himlen, Du som skapat himlarna och jorden, Du som styr den stora, wida, oändliga stjärnewärlden, Du som ända intill denna dag hållit Finlands lilla folk i Din nåds hägn, i Dina händer lemna wi oss själfwa, wårt folk, wår kyrka och wårt missionsarbete. Du lifwets Herre, hwilken all makt är gifwen i himmelen och på jorden, Du är det, som befaller att gå och göra alla folk till dina lärjungar. Wälsigna

Du Herre missionsarbetet! Herre, Du som allena kan öppna boken, wärldsutwecklingens bok, som war förseglad med insegel, Du som befaller att templet skall mätas, på det att ingen skall kunna förgöra det, Du som befaller att insegel skall sättas på de Dinas pannor, Du som med Guds ord tillintetgör den makt som kämpar emot Dig, Du som låter de mörkrets makter, som nu pläga kristenheten få del af den andra döden och dess plägor; Herre i Dina händer lemna wi oss själfwa, wårt folk och wårt missionsarbete! Du all nåds Gud, lifwets Furste, war wårt wärn, wårt ljus, wår wäg, tills wi en gång få se Dig ansikte mot ansikte!

Fader wår!

Herren wälsigne oss! Amen.

Helsingfors Svenska Missionsförbund.

En minnesfest.

Helsingfors Svenska Missionsförbund har nyligen firat sin 10-årsfest, hvilken begynte söndagen den 30 januari med en serie andliga sammankomster hvilka pågingo sedan under hela den påföljande veckan. Sammankomsterna höllos i missionskyrkan, hvarest såsom talare uppträdde Baron K. A. Wrede samt predikanten Järn jämte son. Sammankomsterna voro talrikt besökta och tillika med de »eftermöten», som höllos, åtföljda af välsignelse. Mötena voro afsedda turvis för ungdomen och fullvuxna personer.

Årsmötet — och den egentliga 10-årsfesten — hölls måndagen den 7 februari, hvarefter ännu några samkväm hållits.

Med anledning af minnesfesten har utkommit en »*Minnesskrift*», utgifven af Helsingfors Svenska Missionsförbund och redigerad af Baron Wrede med tillhjälp af ett antal andra författare af uppsatser, såsom prosten Tarkkanen, pastor Haahti m. fl. Vi be att få rekommendera på det bästa denna publikation (pris endast 75 penni).

Vid de gudstjänster och sammankomster som hållits i samband med festen uppgingo kollekterna till ungefär 1,000 mark, hvarjämte en gåfva på 1,000 mark samt en annan på 100 mark skänktes åt missionen.

Vi be att få lyckönska Helsingfors Svenska Missionsförbund i anledning af dess framgångsrika och välsignelsebringande verksamhet under de flydda tio åren samt uttala våra bästa önskningar om en fortsatt nyttig verksamhet i Herrens tjänst.

Meddelanden.

Finska Missionssällskapets årsmöte.

Bestyrelsen har beslutat, att årsmötet detta år kommer att hållas den 27—30 juni. Årsmötet är bestämdt till den 30 juni. Wi hoppas att åter denna gång rabatt på biljettprisen å järnwägarna bewiljas af regeringen.

Wår sommarwerksamhet.

I sista numret påminte wi missionens wänner i församlingarna om att under mars månad till Missionssällskapet insända alla förslag om missionsfester, som skola hållas i nästa sommar. Arbetsprogrammet för Sällskapets talare och predikanter kommer nämligen att fastställas redan i början af april, hwarför wi måste få weta i god tid önskningarna och planerna i församlingarna.

Å somliga orter ha redan under föregående år anordnats större missionsfester eller missionsdagar för hela prosterier. Dylika möten blifwa helt säkert allt wanligare, ju mera missionsintresset waknar. De hafwa äfwen alla förutsättningar för att blifwa ändamålsenliga. Til sådana tillfällen är det möjligt att få de bästa krafter i rörelse, och säkert är att missionsintresset genom dem får de waraktigaste wäckelserna. Men dylika större missionsmöten kräfwa äfwen noggrann förberedelse för att kunna lyckas. Dessa borde man i god tid taga itu med. Missionssällskapet will naturligtwis gärna wara behjälplig wid dylika mötens anordnande och då troligt är att till många af dem talare önskas från missionssällskapet, är det desto nödwändigare att förslagen därom göras i tid.

Hwad missionsfesterna i församlingarna widkommer, wore det att önska, att de så mycket som möjligt koncentreradas till en plats, naturligast kyrkan. Det finnes gifwetwis församlingar, i hwilka äfwen s. k. byfester, till följd af lokala förhållanden, måste hållas, men såsom regel borde fasthållas att en werklig sommarmissionsfest i församlingen hålles, och att denna fest blir en werklig fest.

Redovisning

öfver till Finska Missionssällskapet influtna medel.

Amobomissionens skol- och litteraturfond:

Af en syförening i Helsingfors **90: 50.** — Till en sjuttioårig missionärs minne **65: 20.** — 1 sparb. **9: —.** — **Summa: 164: 70.**

Kinesiska skolfonden:

Fr. Åbo g. fröken **Lemberg 50: —.** — Helsingfors skolungdoms miss. förbund **150: —.** — **Summa: 200: —.**

Fonden för Judemissionen:

Behålln. af samkväm i miss. kyrkan **25: 60.** — Fr. Kyrkslätt: 2 koll. 11: 45, fr. Esbo 3 koll. 137: 26, fr. Tavastehus 2 koll. 20: —, behålln. af serv. 6: 10, fr. Tyrvis 2 koll. 20: —, fr. Kumo: koll. 7: 67, fr. Björneborg: koll 6: 02, fr. T:fors, gåfva 11: 55, rysk mynt 27 kop., g. past. **Schalin 220: 75.** — n—r **30:** — Uleåborg miss. fören.: en sparb. **14: 50.** — **J. H. J. 250: —.** — Under T:fors poststämpel **40: —.** — Fröknarna **Maria Silfven** och **Hulda Fogelholm,** Uleåborg, till utdeln. af Nya Test. **150: —.** — **Summa: 730: 85.**

Afr. Barnhemsfonden:

Fröken **L. Kivivaara,** H:fors, understöd **300: —.** — Sörnäs miss. fören. d:o **70: —.** — Södra finska församl. miss. fören.: af barnsyfören. **150: —.** — **Summa: 520: —.**

Gåfvor till Hednamissionen mot lifränta:

Onämnd **12,000: —.**

Rättelse: Ifrån Juli månads redovisn. har uteblifvit: En miss.-vän fr. Nykarleby g. prost. **Petrell 1,000: —.**

Helsingfors 1916, Finska Litteratursällskapets tryckeri.